

— Ironiška, kad vienintelis tikras dalykas gyvenime yra mirtis, ar ne taip? — vyras kalbėjo ramiai, jautėsi atsipalaidavęs.

— Prašau... nereikia, — kitaip nei pirmasis, ant grindų gulintis vyras buvo tarsi suakmenėjęs iš baimės ir išsekęs.

Duso nuo ašarų ir kraujo. Gulėjo drebėdamas nuogas. Jo rankos, iškeltos virš galvos, buvo grandine prikaustytos prie netinkuotos plytų sienos.

Tamsus kambarys rūsyje atrodė kaip viduramžių požemyje; visos keturios sienos nukabinėtos sunkiais metaliniais pančiais. Ore tvyrojo šleikštus šlapimo dvokas; iš didžiulės medinės dėžės kampe sklido nepalaujamas dūzgesys. Iš garsui nepralaidžios patalpos negalėjai išeiti: patekus į vidų, tik kas nors kitas, esantis išorėje, galėjo išleisti.

— Nesvarbu, ką veikei gyvenime, — tęsė vyras, nekreipdamas dėmesio į kraujuojantį žmogų. — Nesvarbu, koks buvai turtingas, ką pasiekei, ką pažinojai ar kokias viltis puoselėjai. Galiausiai visiems nutinka viena: mes mirštame.

— Prašau, o Dieve, ne.

— Svarbu tik, kaip mes mirštame.

Vyras ant grindų springo, iškosėdamas kraujingą miglą.

— Kai kurie miršta natūraliai, neskausmingai baigdami savo gyvenimo ciklą, — vyriškis keistai sugargaliavo — nusijuokė. — Kai kurie metų metus kankinasi nuo neišgydomų ligų, kovodami dėl kiekvienos sekundės, prailginančios paskutines gyvenimo minutes.

— Aš... aš nesu turtingas. Daug neturiu, bet gali paimti viską.

— Šš, — priglaudęs pirštą prie lūpų, sušnibždėjo vyriškis. — Man nereikia tavo pinigų.

Ir vėl kosulys. Ir vėl kraujo migla.

Bloga lemianti šypsena iškreipė kankintojo burną.

— Kai kurie žmonės miršta labai lėtai, — tęsė jis. Balsas lyg ledas. — Skausmas mirštant gali tęstis valandas... dienas... savaites... Ar esi girdėjęs, kad jei žinai, ką darai, ribos neegzistuoja?

Kol kas grandinėmis prikaustytas vyras nebuvo pastebėjęs kankintojo rankoje laikomo vinių pistoleto.

— O aš tikrai žinau, ką darau. Tuoį parodysiu.

Užmynęs ant išsikišusio kaulo, styrančio iš lūžusios kulkašnies, jis pasilenkė ir vikriai iššovė tris vinis į dešinią aukos kelį. Neapsakomas skausmas perliejo žmogaus koją; oras išsiveržė iš plaučių, akyse akimirką pritemo. Vynys buvo vos trijų colių ilgio, ne tokios ilgos, kad perdurtų koją kiaurai, bet gana aštrios, kad pervertų kaulą, kremzles ir sausgysles.

Auka kelis kartus paskubomis negiliai įkvėpė. Iš skausmo sukandęs dantis, žmogus suinkštė:

— Pra... prašau. Slaugau dukrą. Ji serga. Labai reta liga, aš esu viskas, ką ji turi.

Keistas juokas vėl nuaidėjo patalpoje.

— Manai, man rūpi? Leisk parodyti, kaip labai.

Sugriebęs už vinies, styrančios iš žmogaus kelio, jis iki galo pasuko ją, lyg atsuktuvu atidarinėdamas dažų skardinę. Pasigirdo traškesys, tarsi kas būtų užmynęs ant sudužusio stiklo.

Pajutęs metalą trinantis į kaulą, žmogus sustugo. Užpuolikas, vienu spustelėjimu įveikęs pasipriešinimą, suskaldė kelio girnelę. Kaulo atplaišos susmigo į nervus bei raumenis. Aukos kūnu nuvilnijo šleikštulys. Užpuolikas kelis kartus skėlė antausį, kad jo grobis neprarastų sąmonės.

— Būk su manim, — sušnibždėjo jis. — Noriu, kad pasimėgautum kiekviena akimirka. Bus dar daugiau.

— Kodėl... kodėl taip darai?

— Kodėl? — palaižęs suskeldėjusias lūpas, vyras nusišypsojo. — Parodysiu kodėl.

Iš kišenės išsitraukė nuotrauką ir prikišo savo aukai per porą colių nuo veido.

Kelias sekundes šis sutrikęs žiūrėjo į ją.

— Nesuprantu. Kas... — Galiausiai ėmė suvokti, ką matęs. — O, Dieve mano!

Kankintojas pasislinko arčiau ir lūpomis kone prisikišo prie kraujuojančio vyro ausies.

— Žinai, ką? — sušnibždėjo jis, žvilgčiodamas į medinę dėžę kampe. — Aš numanau, kas tave mirtinai gąsdina.

2

Iki Kalėdų likus savaitei, Los Andžele tvyrojo šventinė nuotaika. Gatvės ir parduotuvių vitrinose visur buvo išpuoštos spalvotomis šviesomis, Kalėdų seneliais ir dirbtiniu sniegu. 5.30 val. ryto važiuoti per pietinį Los Andželą buvo bauginamai ramu.

Baltas bažnytėlės fasadas švytėjo išryškintas aukštų plikų riešutmedžių, augančių abipus medinių durų arkos. Vaizdas lyg iš atviruko. Tik kad čia visai nederėjo policininkai, šmirinėjantys aplink pastatą, ir geltonos nusikaltimo vietą žyminčios juostos, saugiai laikančios smalsius žiopių atokiau.

Danguje telkiantis tamsiems debesims, Robertas Hanteris išlipo iš automobilio, pasiražė, pūstelėjo šilto garo į delnus ir užsisėgė odinę striukę. Gūždamasis nuo stiprėjančio vėjo iš Ramiojo vandenyno pusės ir tyrinėdamas dangų Hanteris pagalvojo, kad už kelių minučių prapliups lietus.

Specialioji žmogžudysčių tyrimo grupė Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriuje yra

ypatinga grupė, tirianti atgarsių keliančias serijinių žudikų bylas, reikalaujančias daug laiko ir profesionalumo. Hanteris buvo labiausiai patyręs šios grupės detektyvas. Jo jaunesnis partneris Karlosas Garsija sunkiai dirbo, kad taptų detektyvu, ir juo tapo kur kas greičiau nei daugelis kitų. Iš pradžių paskirtas dirbti Centriniam LAPD biure, jis kelerius metus gaudė gaujų narius, ginkluotus plėšikus bei kvaišalų prekeivius šiauriniame Los Andžele ir tik vėliau jam buvo pasiūlyta vieta specialioje žmogžudysčių grupėje.

Segdamasis ženkliuką prie diržo Hanteris pastebėjo Garsiją šnekučiuojantį su kažkokiu jaunu pareigūnu. Nors buvo ankstyvas rytas, Garsija atrodė žvalus ir susikaupęs. Ilgoki tamsūs plaukai buvo švarūs.

— Argi mums šiandien ne laisvadienis? — pusbalsiu paklausė Garsija, kai Hanteris prie jų priėjo. — Turėjau planų.

Robertas sveikindamasis linktelėjo pareigūnui, kuris irgi jam linktelėjo.

— Dirbame Specialiojoje žmogžudysčių grupėje, Karlai, — jis susigrūdo rankas į kišenes. — Tokie žodžiai kaip laisvadienis, algos pakėlimas, atostogos ir šventės mums negalioja, jau turėtum žinoti.

— Aš greitai mokausi.

— Ar jau buvai viduje? — paklausė Hanteris, blyškiai žyd-rų akių žvilgsniu nuklydęs prie bažnytėlės.

— Tik ką atvykau.

Hanteris atsigręžė į jaunesniąją pareigūną.

— O tu?

Šešių pėdų ir dviejų colių ūgio puikiai sudėtas vaikinai, atidžiai Hanterio nužiūrinėjamas, nervingai persibraukė ranka per ežiuku kirptus juodus plaukus.

— Aš irgi dar nebuvau viduje, pone, bet, regis, vaizdas nėra labai gražus. Ar matote tuodu ana ten? — jis parodė į du išba-

lusius policininkus, stovinčius į kairę nuo bažnyčios. — Jie pirmieji atsiliepė. Girdėjau, kad po dvidešimties sekundžių juodu vemdami išpuolė laukan. — Vaikinas nesąmoningai žvilgtelėjo į laikrodį. — Aš čia prisistačiau dar po penkių minučių.

Hanteris pasitrynė sprandą, čiuopdamas stambų kietą randą. Akimis tyrinėjo minią, pradėjusią rinktis už geltonos juostos.

— Ar turi su savimi fotoaparata? — paklausė jis pareigūno; šis papurtė galvą.

— O telefone?

— Taip, mobiliajame turiu. Kodėl klausiate?

— Norėčiau, kad padarytum keletą minios nuotraukų.

— Minios? — sutrikęs paklausė pareigūnas.

— Aha, tik patyliukais. Apsimesk, kad fotografuoji nusikaltimo vietą aplink bažnyčią ar panašiai. Pasistenk apimti visą minią. Ir iš skirtingų kampų. Kaip manai, galėsi?

— Taip, bet...

— Labai reikia, — ramiai pasakė Hanteris. — Vėliau paaiškinsiu.

Uoliai linktelėjęs, pareigūnas įkišo ranką pro patrulių mašinos langą pasiimti telefono.

3

— Maitvanagai jau čia, — tarstelėjo Garsija, jiems artinantis prie geltonos juostos. Už jos stumdėsi reporteriai, stengdamiesi užsiimti kuo geresnes vietas, kas sekundę spragsdami fotoaparatais. — Atrodo, kad jie pirmiau nei mes buvo iškviesti.

— Taip ir yra, — patvirtino Hanteris, — už informaciją jie labai dosniai atsilygina.

Hanteriui su Garsija sustojus prie užkardos, ją saugantis policininkas linktelėjo.

— Detektyve Hanteri! — sušuko kresnas, apvalus ir nuplikęs reporteris. — Ar manote, kad tai žudynės religiniu pagrindu?

Atsigręžęs detektyvas susidūrė su žurnalistais. Jis suprato, dėl ko nuogąstaujama. Šioje bažnytelėje kažkas neteko gyvybės, ir kadangi Hanteris buvo paskirtas vadovauti bylai, tai reiškė, kad nusikaltimas padarytas itin žiauriai.

— Mes ką tik čia atvykome, Tomai, — abejingai atsakė Hanteris. — Dar patys nieko nematėme. Šiuo metu pats, matyt, žinai daugiau nei mes.

— Ar čia nusikaltimą padarė serijinis žudikas? — paklausė aukšta patraukli tamsiaplaukė. Ji vilkėjo storu žieminiu paltu ir rankoje laikė atkišusi nedidelį diktofoną. Hanteris jos nepažinojo.

— Ar taip neaiškiai kalbu? — sumurmėjo jis, žiūrėdamas į Garsiją. — Šįkart kreipiuosi į tuos, kurie nemoka klausytis, — akis įbedė į tamsiaplaukę moterį. — Mes tik ką čia atvykome. Dar patys nieko nematėme. Ir jūs, žmonės, puikiai žinote tvarką. Jei norite informacijos, teks palaukti oficialios spaudos konferencijos. Jeigu tokia *bus*.

Tamsiaplaukė moteris, pažvelgusi Hanteriui į akis, išnyko minioje.

Teismo laboratorijos darbuotojas lūkuriavo ant akmeninių bažnyčios laiptų, pasiruošęs paduoti Hanteriui ir Garsijai baltus kombinezonus.

Įėjus vidun, trenkė dvokas — prakaito, senos medienos ir aštraus, metalinio kraujo tvaiko mišinys.

Dvi ilgas raudonojo ažuolo suolų eilės skyrė siaura nava, kertanti bažnyčią nuo įėjimo ligi altoriaus. Septynių Šventųjų katalikų bažnyčioje telpa maždaug du šimtai maldininkų.

Ankšta patalpa buvo apšviesta dviem didžiuliais teismo ekspertų naudojamais prožektoriais ant metalinių stovų. Dirbtinėje šviesoje viskas atrodė ryšku tarsi ligoninėje. Navos gale trys ekspertai fotografavo ir barstė milteliais kiekvieną altoriaus ir klausyklos dešinėje colį.

Durys už jų užsidarė. Hanteris pajuto kylant nerimą, kaskart atsirandantį sulig pirmaisiais naujo žudynių tyrimo žingsniais.

Išgirdę kažką ateinant, ekspertai sunerimę pakėlė galvas. Abu detektyvai nužingsniavo pas juos ir sustojo ties altoriaus pakopomis.

Viskas aptaškyta krauju.

— Jėzau Kristau, — sumurmėjo Garsija, abiem delnais užsiimdamas nosį ir burną. — Kas čia, po velnių?

4

Žiemos Angelų mieste būna švelnios, palyginti su kitų Amerikos valstijų šaltuoju metų laiku. Temperatūra retai tenukrenta žemiau penkiasdešimties laipsnių pagal Farenheitą, bet Los Andželo gyventojams tai jau grynas šaltis. 5.45 val. ryto buvo pradėjęs purkšti šaltas lietus. Policijos pareigūnas Janas Hopkinsas, nušluostęs telefono ekranėlį į rankovę, toliau pleškino žioplus, susirinkusius bažnyčios šventoriuje.

— Kokį velnią čia darai? — paklausė Džastinas Nortonas, vienas iš dviejų pareigūnų, atvykusių į nusikaltimo vietą.

— Fotografuoju, — žaismingai atšovė Hopkinsas.

— Kodėl? Jauti iškreiptą potraukį nusikaltimo vietoms ar ką?

— Žmogžudysčių ypatingasis paprašė.

Pareigūnas Nortonas sarkastiškai žvilgtelėjo į Hopkinsą.

— Nesuprantu, gal nepastebėjai, bet nusikaltimo vieta anoje pusėje, — jis dūrė nykščiu sau per petį į bažnytelę už nugaros.

— Detektyvas neprašė bažnyčios nuotraukų. Jam reikia minios vaizdų.

Dabar jau pašnekovas susirūpino:

— Ar sakė, kam jam reikia?

Hopkinsas papurtė galvą.

— Ir kodėl spaudi telefoną prie krūtinės, užuot laikęs jį prieš akis?

— Jis nenori, kad žmonės matytų mane fotografuojant. Stengiuosi likti nepastebėtas.

— Jau tie žmogžudysčių ypatingieji... — Nortonas pirštu pabaksnojo sau per smilkinį. — Jų smegenys sukruštos, ar supranti, ką noriu pasakyti?

Hopkinsas jo pastabą nuvijo it musę.

— Regis, užtektinai prifotografavau. Be to, mano telefonas sušlaps, jei ką. Ei... — pašaukė jis Nortoną, jau einantį šalin. — Kas ten nutiko?

Lėtai atsigręžęs, šis pažiūrėjo Hopkinsui tiesiai į akis.

— Tu naujokas, ar ne?

— Šią savaitę bus trys mėnesiai.

Nortonas saldžiai nusišypsojo.

— Na, policininku dirbu daugiau kaip septynerius metus, — ramiai pasakė jis, truktelėjęs kepurės snapelį ant akių. — Patikėk, šiame mieste esu priėdęs daug šūdo, bet nemačiau nieko panašaus. Čia jau tikrai piktadariška. Dėl Dievo meilės, nupaveiksluok, ką reikia, ir imkis kitokių darbų. Juk nenori, kad šioje bažnyčioje matyti vaizdai ugnimi įsirėžtų tau į atmintį pačioje karjeros pradžioje.

Hanteris stovėjo sustingęs. Adrenalinui gožiant jausmus, akimis fiksavo vaizdą. Ant akmeninių grindų prie pat klausyklos kraujo klane ant nugaros gulėjo lieknas nukirsdintas vidutinio amžiaus vyro, vilkinčio kunigo drabužiais, kūnas. Kojos pražergtos, rankos sukryžiuotos ant krūtinės. Bet labiausiai Hanterio dėmesys kryo į galvą.

Šuns galvą.

Pamauta ant medinio pagalio, galva buvo įgrūsta į žmogaus kaklą, tarsi tyčia sudarant įspūdį, kad čia guli groteskiškas žmogaus ir šuns mutantas.

Šuns snukis buvo tamsiai violetinės spalvos. Plonas ilgas liežuvis, aptekęs sukrešėjusiu krauju, perkreiptuose nasruose karojo nulinkęs kairėn. Akys pieno spalvos, plačiai atmerktos, tuščias žvilgsnis. Trumpas kailis išterliotas tamsiu raudoniui. Žengtelėjęs arčiau Hanteris pritūpė prie kūno. Nors ir nelaikė savęs šunų žinovu, bet spėjo, kad galva kadaise priklausė gatviui mišrūnui.

— Pribloškiantis vaizdas, ar ne? — paklausė Maikas Brindlas, vyriausiasis ekspertas, artėdamas prie abiejų detektyvų.

Atsistojęs Hanteris atsigręžė į jį. Garsija neatitraukė žvilgsnio nuo kūno.

— Sveikas, Maikai, — pratarė Hanteris.

Brindlas, bebaigiantis penktą dešimtį, buvo liesas lyg šakalys ir aukštas tarsi durų rėmas. Be jokios abejonės, geriausias teismo ekspertas visame Los Andžele.

— Kaip tavo nemiga? — paklausė Brindlas.

— Kaip visuomet, — gūžtelėjęs pečiais atsakė Hanteris.

Lėtinė Hanterio nemiga niekam nebuvo paslaptis. Miego sutrikimai prasidėjo po motinos mirties, kai Hanteriui buvo septyneri, ir su metais vis stiprėjo. Jis suprato, kad taip veikia

apsauginis smegenų mechanizmas, kovojantis su naktiniais košmarais. Užuoť priešinęs, jis susigyveno su šiais nepatogumais. Robertui pakako trijų, o kartais vos dviejų valandų miego.

— Ką mes čia turime? — ramiu tonu paklausė Hanteris.

— Tik pradėjome. Atvykome prieš penkiolika minučių, todėl kol kas žinau maždaug tiek pat, kiek ir tu, išskyrus vieną dalyką, — Brindlas parodė į kūną. — Panašu, kad tai būta tėvo Fabiano.

— Panašu? — Hanteris instinktyviai apsidairė po bažnyčią. — Galvos dar neradote?

— Dar ne, — atsakė Brindlas, klausiamai dirstelėjęs į du savo pavaldinius, purtančius galvas.

— Kas aptiko kūną?

— Patarnautojas, kažkoks Hermanas. Šįryt vaikiš atėjo į bažnyčią ir jį pasitiko pats matai kas.

— Kur jis dabar?

— Tarnybinėse patalpose, — kryptelėjo galva Brindlas. — Su juo pasiliko pareigūnas, tačiau nėra ko stebėtis, kad vaikiš šiek tiek priblokštas.

— Apytikslis mirties laikas?

— Lavonas gerokai sustingęs. Sakyčiau, praėjo maždaug nuo aštuonių iki dvylikos valandų. Mirė tikrai jau kažkuriuo metu naktį. Ne šįryt.

Priklaupęs Hanteris ilgokai apžiūrinėjo kūną.

— Jokių savigynos žymių?

— Ne, — papurtė galvą Brindlas. — Panašu, kad auka neturi daugiau jokių žaizdų. Buvo nužudyta greitai.

Detektyvas atkreipė dėmesį į kraujo pėdsaką, prasidedantį ties kūnu ir vedantį link altoriaus.

— Ten irgi neką geriau, — pridūrė kolega, sekdamas Hanterio žvilgsnį. — Tiesą sakant, vaikinai, viskas dar labiau jums komplikuojasi.

Atplėšęs žvilgsnį nuo kūno Garsija atsigrėžė į ekspertą.

— Ką nori tuo pasakyti?

Pasikasęs nosį, Brindlas pažiūrėjo į jį.

— Na, juk būtent jums teks išsiaiškinti, ką visa tai reiškia. Ten kažį kaip keistai pritaškyta kraujo tarsi... — papurtė galvą, ieškodamas žodžių, — specialiai.

— Žmogaus kraujo? — pasitikslino Hanteris.

— Ta prasme, manai, kad galėtų būti ir šuns? — Brindlas parodė į šuns galvą.

— Aha.

— Kol kas negaliu pasakyti. Sunku vien pasižiūrėjus atskirti. Savybės labai panašios.

Vienu sklandžiu judesiu Hanteris užkopė altoriaus laiptukais. Garsija su Brindlu nusekė iš paskos. Prie altoriaus buvo daug kraujo. Ir Brindlas neklydo — dėmės priminė raštą, savotišką simetriją. Ant grindų aplink altorių plona purpurine linija buvo nužymėtas ratas. Tiesiai už jo ant sienos raudonavo įstrižas potėpis, tarsi kas kraujyje būtų pamirkęs teptuką ir tykstelėjęs per sieną. Visada nepriekaištingai baltą altoriaus apdangalą nūnai margino smulkesni pūslai.

— Kai randama tiek daug kraujo, paprastai peršasi išvada dėl dvejų grubtynių, — ėmė aiškinti Brindlas. — Arba priešininkai, eidami ratu, bado vienas kitą ir taško kraujais, arba sužeista auka bando gintis nuo užpuolikų.

— Bet šiuo atveju neatrodo, kad būtų grubtynių ar bėgta nuo persekiotojų, — atsiliepė Hanteris, apžiūrinėdamas kruviną raštą. — Ir tarpai, ir forma pernelyg... simetriška, tarsi apskaičiuota. Šis kraujo pėdsakas buvo tyčia paliktas. Žudiko, o ne aukos, — ramiai pridūrė jis.

— Sutinku, — pritarė Brindlas, sukryžiuodamas rankas

ant krūtinės. — Čia niekas nesigrūmė, ir tėvas Fabianas neturėjo galimybės bėgti.

— Viena neaišku: jeigu kunigas buvo nužudytas čia, kaip kraujo atsirado ant altoriaus?

Brindlas gūžtelėjo pečiais.

Hanteris iš lėto ėjo aplink altorių, tyrinėdamas kraujo pėdsaką ant grindų. Sustojo tik tuomet, kai apsuko visą ratą.

— Koks tavo ūgis, Maikai?

— Šešios pėdos ir keturi coliai, kodėl klausai?

— O tavo, Karlai?

— Šešios ir du.

— Eikš, — mostelėjo jis Garsijai. — Lėtai eikime kartu, — pasakė jis, partneriui prisiartinus. — Laikykis maždaug per pėdą nuo pėdsako ir eik natūraliai. Pradėk nuo čia, — parodė jis vietą ant grindų ties altoriaus viduriu.

Metę savo darbus, kiti du ekspertai nukreipė vieną prožektorių į altorių.

Vos nuėjus keturis žingsnius, Hanteris paprašė Garsijos sustoti. Prieš leisdamas vėl eiti, jis apžiūrėjo Garsijos pėdos padėtį kraujo pėdsako atžvilgiu. Dar už keturių žingsnių Hanteris vėl ją sustabdė. O dar po keturių žingsnių ratas buvo apeitas.

— Iš viso dvylika žingsnių, — paskelbė suintriguotas Garsija.

Pasikvietęs Brindlą, Hanteris ir jam liepė žingsniuoti aplink altorių.

— Man išėjo vienuolika žingsnių, — pasakė Brindlas, apėjęs ratą.

— Manau, žudikas gali būti Garsijos ūgio, — padarė išvadą Hanteris. — Šešios pėdos ir du coliai. Vienu coliu daugiau ar mažiau.

Smalsiai išsižiūrėjęs į kraujo pėdsaką Brindlas pagaliau nukreipė žvilgsnį į Hanterį.

— Ir iš ko taip sprendi?

— Iš pusrų štai čia, — parodė Hanteris dvi atskiras dėmes ant grindų palei altorių, kur keli kraujo lašai sudarė pėdos ilgumo liniją, einančią atskirai nuo kitų pėdsakų.

Prie Brindlo priėjo kiti du teismo ekspertai.

— Aš nesuprantu, — pasakė vienas jų.

— Jeigu tau reikėtų aplink šį altorių nubrėžti kraujo apskritimą, bet teptuko neturėtum, ką darytum? — paklausė Hanteris.

— Kai tiek daug kraujo, — mąstė ekspertas, nužiūrinėdamas raudoną balą aplink kūną, — paimčiau puoduką, prisimčiau kraujo ir pilčiau ant grindų.

— Ir neišeitų, — paprieštaravo Hanteris. — Nesuvaldytum čiurkšlės, nebent turėtum indą su snapeliu.

— Be to, pėdsaką sudaro lašai, — tvirtai pareiškė Brindlas. — Niekas kraujo nepylė. Jis varvėjo.

— Aš irgi taip manau, — linktelėjo Hanteris.

— Gerai. Ir visgi, kaip mes galime nuspėti įtariamąjo ūgį? — neatlyžo ekspertas.

— Įsivaizduok ką nors einantį aplink altorių ir rankose laikantį krauju permirkusį daiktą, — ėmė aiškinti Hanteris, artėdamas prie altoriaus priekio, — nuo kurio šis varva ant grindų.

— Nedidelį daiktą, gal žvakę? — paklausė žemesnio ūgio ekspertas, už dagties iškeldamas pusiau sutirpusią altoriaus žvakę. Galas išteptas raudonai, tarsi žvakė būtų pamirkyta kraujyje. — Radau ją altoriaus kairėje, — vyrukas prinešė žvakę arčiau, leisdamas abiem detektyvams ir Brindlui gerai ją apžiūrėti.